

Cau la nit a Vilamort. A la llunyania, una lleugera brisa bufa al cim de les muntanyes, sumides completament en la foscor. Al teu voltant, el bosc de la Tempesta es va enfosquint de mica en mica. És un divendres de tardor, i a aquesta hora l'única cosa que il·lumina la nit són els fanals. A la gent gran de la zona li agrada parlar de la tempesta que de tant en tant causa estralls a la regió i que, pel que diuen, ja ha destrossat completament la ciutat unes quantes vegades. Només es tracta d'una llegenda urbana, però; és una manera de donar importància a un poble de mala mort que tens molt clar que abandonaràs així que en tinguis l'oportunitat.

El centre comercial està a punt de tancar. Al multicine ja no hi ha ningú i la piscina està deserta. Només es veu gent a la sala de jocs làser.

Tu, però, amb prou feines n'ets conscient. Per sort, ja s'ha acabat la tarda de cinema amb l'Elijah, que no hauria pogut anar pitjor. Els vostres companys de classe s'entesten que sigueu la parella més popular de l'escola, però la veritat és que no acabeu de connectar. A més, sempre porteu d'espelma la Nora, la millor amiga de l'Elijah. Com voleu tenir intimitat, així?

Sort que *El despertar dels zombis* t'ha agradat. Tot i que no és el tipus de pel·lícula més indicat per a una cita, t'ho has passat bé.

Us acabeu les crispetes mentre us dirigiu cap a l'aparcament. Proves de fer menys tensa la situació deixant anar un acudit, però la veritat és que no fa gens de gràcia. Tant l'Elijah com tu esteu incòmodes i teniu ganes de tornar a casa. Quina llàstima que hagi desaprofitat així l'única oportunitat de sortir que has tingut aquesta setmana!

Per què el teu pare es nega a reconèixer que ja ets gran i que necessites més llibertat? No pots evitar de pensar que la teva mare segurament hauria estat una bona aliada en aquesta mena de negociacions, però, per desgràcia, mai no ho sabràs. Va morir quan eres molt petita.

Alguna cosa interromp els teus pensaments. S'acosta el cotxe del teu pare, que arriba a l'hora exacta, com sempre. En veure els llums recorrent l'asfalt, no pots evitar sentir un gran alleujament. Aleshores s'obre la finestreta del davant.

—Vols que et porti, Elijah? —pregunta el teu pare.

El teu amic està incòmode. Sembla que no li ve gens de gust, però no gosa dir-ho. I, a sobre, el teu pare torna a insistir. Quina vergonya!

—Au, puja, que ja s'ha fet de nit. No hauries d'anar sol pel carrer.

—Visc molt a prop d'aquí —es defensa l'Elijah—. No m'agradaria molestar. Ja tornaré a casa a peu.

Ara la que està preocupada ets tu. No tens ganes d'estar a soles amb el teu pare i l'Elijah, però és veritat que s'ha fet tard... Has d'insistir, tu, també, perquè vingui amb vosaltres?

- 1) Demanes al teu pare que no insisteixi més. L'Elijah marxa tot sol.
 - Corre cap a la pàgina 53.

- 2) Insisteixes: L'Elijah ve amb vosaltres.
 - Ves cap a la pàgina 69.

UNA HABITACIÓ PETITA SENSE FINESTRES

El doctor Anton Moreau entra a l'estança i no el perds de vista, espantada pel que et pugui revelar. Malgrat tot, de seguida et fixes en la persona que l'acompanya, una dona de cabells llargs de color violeta, emmanillada i amb un aspecte visiblement cansat; fins i tot sembla que estigui una mica drogada.

De sobte, empal·lideixes. No pot ser! S'assembla molt a la teva mare! No en tens gaires records, però el teu pare sempre ha procurat que hi hagi fotografies de la família al costat del teu llit.

És ella, realment? Ha estat retinguda aquí tots aquests anys? És increïble!

—Sí, és ella —respon el doctor Moreau, que ha endevinat la teva pregunta—. Per cert, el teu pare també és al laboratori, així que no et preocupis més per ell. Sigues sensata i nosaltres tractarem bé els teus pares.

Aleshores el doctor Moreau t'explica una cosa sorprenent que no t'esperaves.

—Vam recollir la teva mare fa molt de temps... i l'hem protegida. Fingir la seva mort era l'única manera d'evitar-li problemes. T'has fixat en el color dels seus cabells? I en els seus ulls lluminosos? El teu pare no t'ho ha dit mai, però la teva mare és extraterrestre, Cassandra.

L'Anton fa una pausa abans de continuar, per tal que puguis encaixar el cop que t'ha causat una informació tan torbadora.

—Fa trenta anys, els extraterrestres van arribar a la Terra fugint del seu planeta, destruït per l'escalfament global. Evidentment, hem mantingut en secret la seva existència i vam estudiar-los, tant a ells com als seus poders.

Els seus poders? Com ara les teves visions? No, no hi poden tenir res a veure.

—A canvi, vam intentar protegir-los. Et deus demanar per què t'explico tot això. Doncs perquè tu, Cassandra, ets excepcional. Ets l'única nena nascuda d'un pare humà i una mare alienígena. És prodigiós! Hem d'examinar-te i analitzar el teu ADN. Ho entens, Cassandra? Ets un cas únic!

Els ulls del doctor Moreau adquireixen una lluïssor maliciosa. Totes aquestes revelacions t'han deixat de pedra, i el cert és que encara no et pots creure que la teva mare estigui viva i, sobretot, que sigui extraterrestre. Al capdavall, podria ser que anés tenyida. I pel que fa als ulls... D'acord, els ulls li brillen, i això ja és més difícil d'explicar.

Malgrat tot, tens la prova davant teu. Ara bé, has de tenir ben clara una cosa: no pots deixar que la sorpresa s'apoderi de tu. No et pots refiar del doctor Moreau. Encara que hagi dit la veritat sobre l'origen de la teva mare, la intuïció et diu que no hi pots confiar.

Com et pots desempallegar de l'Anton? Sembla, però, que no et caldrà cap pla. La teva mare només fingia. De sobte, es

recupera i, amb les manilles, li clava un fort cop a l'esquena al doctor, que es desploma, inconscient, enmig d'esbufecs. Aleshores la teva mare es gira cap a tu amb un somriure tranquil·litzador.

—No m'empasso mai les pastilles que em donen.

Malgrat tot, restes alerta mentre ella estén les mans per tal que l'alliberis.

—Mare, ets tu de veritat?

—És clar que sí, reina! Després t'ho explicaré tot, quan tinguem temps. Ara m'has d'ajudar! Au, vinga!

D'una banda, el viu retrat de la teva mare; de l'altra, un científic sospitós conxorxat amb els militars que t'han segrestat. De seguida prens una decisió: robes la clau que l'Anton guarda a la butxaca i ajudes la dona a desfer-se de les manilles. Ella es frega els canells sense deixar de mirar-te.

—Els científics retenen el teu pare en un hivernacle que hi ha molt a prop del laboratori. L'hem d'alliberar i fugir d'aquí —t'explica.

Què hi fa, el teu pare, en un hivernacle? Ja tindràs la resposta més endavant, però. Mentrestant, decideixes seguir la teva mare sense fer-li més preguntes.

Podem triar dos camins diferents. L'un és més curt, però també més difícil de recórrer: el conducte de ventilació. I, a més, has de tenir en compte que la teva mare està molt dèbil. L'altre és més llarg i, també, més complicat: voltar l'edifici per fora. A més, segurament és una ruta molt més vigilada.

1) Aneu pel conducte de ventilació.

- Un petit pas cap a la pàgina 223.

2) Volteu l'edifici.

- Passen les pàgines... i s'aturen en la pàgina 106.